

קיצור העדכון – כ"ז חשוון תשע"ב (24.11.11)

אז מה עושים

כך שלמעט השפויים שנותרו אין לאן ולמי לפנות כדי לתבוע את עלבונם. כל עוד האחראים נותרים בשלטון ובעמדות השפעה, שום דבר לא ישתנה. הם לעולם לא יודו בטעותם, וימשיכו לדחוף את ישראל אל פי התהום - כבעבר.

מנהיגות יהודית – אמרנו?

האלטרנטיבה שיוצרת מנהיגות יהודית משנה את את המצב הזה. כפי שראינו, על ה"ברוך" של תהליך השלום שאליו דורדרה ישראל, חתומים השמאל והימין כאחד. הליכוד נושא באחריות לא פחות מהעבודה וקדימה. הסיבה לכך היא ששני צידי הצינות, גם השמאל וגם הימין, אינם מסוגלים לעבור לדרך שונה מדרך ה"שלום" משום שאינם מסוגלים להגדיר לעצמם ייעוד ששווה למות בשבילו.

העניינים חים

מנהיגות יהודית משנה את המצב מיסודו. ההתמודדות לראשות הליכוד מציבה ייעוד חדש ישן שרק באמצעותו ניתן לפרוץ את מלכודת "תהליך השלום". רק עבור הייעוד היהודי אפשר להצדיק את קיומנו כאן כקיום ערכי שווה להילחם למענו ולא רק לוותר למענו. אולם ההתמודדות לראשות הליכוד גם פתחה את הפתח לציבור האמוני להיכנס אל מפלגת השלטון הלאומית ואת התוצאה אנו רואים בבחירת חברי כנסת נאמנים לרוח הלאומית.

משמעות תהליכי החקיקה האחרונים

חוק השימוע, חוק לשון הרע וחוקים נוספים ששושביניהם נתמכו וחלקם אף הגיעו לתפקידם בזכות מנהיגות יהודית, מבטאים את תחילת התנערות המחנה הלאומי משלטון השמאל. כלומר ההתמודדות של פיגלין לראשות הליכוד יצרה דינאמיקה שיוצרת התנערות והתחדשות במפלגת השלטון הלאומית.

המכנה המשותף לכל ההצעות הללו הוא שהימין, שעד כה (באין ייעוד אחר באופק) התיישר עם השלטון האבסולוטי של המיעוט משמאל, מתחיל לעמוד על רגליו שלו.

עריצות המיעוט

צריך לשמור על ישראל מפני עריצות הרוב – מצמצמת שופטת העליון בדימוס – דליה דורנר בלשונה, כנגד חוק לשון הרע שיזם ח"כ רב הפעלים יריב לוין. צודקת השופטת הנכבדה וצריך להישמר מאוד מפני עריצות הרוב. יש רק עריצות אחת שהיא חמורה יותר מעריצות הרוב – עריצות המיעוט... עריצות המיעוט השמאלני בישראל נסמכה לאורך כל השנים על שתי זרועות מרכזיות (ועוד כמה שגם בהן צריך לטפל)

מערכת המשפט והתקשורת. הצעות החוק האחרונות מתחילות לעשות סדר בהתפרעות הבלתי מופרעת שהזרועות הללו התרגלו לה. לא עוד שיבוט שופטים האוחזים בדעת המיעוט אלא בחירת שופטים המשקפים את כלל האוכלוסייה. לא עוד תקשורת הנהגת מחסינות בלתי מוגבלת כשהיא תוקפת את הציבור שהיא כל כך אוהבת לתקוף.

הזעקה הגדולה והמרה כשמתחילים לקחת להם את הבכורה, מוכיחה כי יומי החוקים הללו פעלו נכון והחוקים חשובים ונצרכים.

אנו – במנהיגות יהודית – נמשיך בתהליך בו התחלנו. הצבת הייעוד הברור באמצעות ההתמודדות לראשות הליכוד – מלמעלה למטה. קידום אנשים ונושאים ראויים בתוך התנועה – מלמטה למעלה. שני התהליכים מזינים זה את זה ומניבים תוצאות, ובעזרת ה' נזכה לראות בהשלמתם במהרה בהנהגת המדינה.

חברים יקרים – ה' עמכם!

לד נַעֲקֹב בְּנֶטְוֹן לַעֲשׂוֹ לָחֵם וְנִזְדִּי עֲדָשִׁים וַיֵּי אָכַל וַיִּשְׁתֵּי וַיִּקָּם וַיִּלְכֵּד וַיִּבְּרַע עֲשׂוֹ אֶת-הַכֶּכֶּל רָה. (בראשית, פרשת תולדות, פרק כ"ה)

עשיו הוא בחור מעשי. מודרני. הוא לא "בקטעים" האלה של 'בכורה' – כיבודים ומיסטיקה. העולם בעשר אצבעותיו. הניד של יעקב מריח טוב ואם הפרימיטיבי החולמני הזה רוצה תמורת האדום האדום הזה איזה ערך לא מוחשי – אמכור לו בכיף... הרי ממילא כולם מתים בסוף אז למה זה לי בכורה.

לד כְּשֶׁמַּעַ עֲשׂוֹ אֶת-דְּבָרֵי אָבִיו וַיִּצְעַק צָעָקָה גְדֹלָה וּמְרָה עַד-מָאֹד וַיֵּי אֶמְרָ לְאָבִיו בְּרַכְנֵי גַם-אֲנִי אָבִי. (שם: פרק כ"ז)

האם זה אותו עשיו שבו לבכורה? הרי כבר הוא מכר את בכורתו ליעקב – אז איזה טענה יש לו? ומה פשר השינוי הקיצוני הזה – מ "ויבז עשיו את הבכורה" ל "זעקה גדולה ומרה" על אובדן ברכת אותה בכורה?

כדי להבין את תודעת אומות העולם ביחס לישראל כדאי מאוד להצטרף לעולים בטהרה להר הבית. כל עוד לא היה הר הבית בידי היהודים, הוא לא עניין איש. גם היום משמש המקום מגרש למשחקי כדורגל של ילדי הערבים. אולם דבר אחד חשוב להם מאוד. שהיהודים לא יתפללו. כלומר כל עוד הבכורה/הברכה נתונה בידי, אין לה שום משמעות בעיני. מרגע שעברה לישראל היא הופכת נחשקת ואובדנה גורר זעקה גדולה ומרה.

מצרים

"אנו צפויים בקרוב לעימות חזיתי עם מצרים" – הסביר השבוע פואד בן אליעזר – משושביניו הגדולים של הסכם השלום עם מצרים.

העימות החזיתי עם מצרים מעולם לא נפסק אלא עבר למשך שלושה עשורים לפסים מתוחכמים יותר שכבלו את ידי ישראל. הסכם השלום עם מצרים לא היה אלא אשליה נוראה שהובילה לאובדן סיני ויישובי חבל ימית, לתחילת ההכרה בעם ה"פלסטיני" ובזכותו על הארץ, להסכמי מדריד ולבסוף להסכמי אוסלו, לאובדן יישובי גוש קטיף והלגיטימיות לקיומה של מדינה יהודית.

"על הדרך" שילמו אלפים את מחיר הטרור שהתעצם, וישראל איבדה את שדות הנפט ומשאבים כלכליים נוספים. העימות החזיתי – לכשיחל, יחל סמוך לבאר שבע ולא לתעלת סואץ כפי שהיה ביום כיפור 1973.

ובכן, מי אחראי למחדל? מנחם בגין עומד בהחלט בראש הפירמידה אולם בבסיסה שכבות שכבות של אישים שעשו קריירות פוליטיות, תקשורתיות, אקדמיות, משפטיות, צבאיות וכמובן גם כלכליות – מהתהליכים הללו של קמפ דייויד, מדריד, אוסלו וכדומה – שניתן לכרוך אותם יחדיו תחת הכותרת האורוליאנית "תהליך השלום".

משל הפרוץ

נניח שפרוץ בורח מן הבנק ושללו צרור בשק על גבו. עוברי אורח מזהים אותו וזועקים: "הנה הוא – תפסוהו!". סיכוי סביר כי בשלב כזה או אחר הפרוץ ייעצר.

אולם נניח שלא השודד יוצא מן הבנק עם הכסף, אלא ראשי הסניף עצמם. והם לא בורחים אלא משתפים את עוברי האורח בשללם... האם מישזה יצעק "תפסוהו"?

פואד בן אליעזר נהנה רבות משלל ה"שלום" וכמוהו שכבות גדולות בחברה הישראלית. רק "מטורפים" מנעו ידיהם מן השלל והתנגדו להסכמים הללו. לנציגי "תהליך השלום" אין עכשיו ממה לחשוש. אין מי שיתבע מהם עכשיו תשלום עבור השוד של סיני, של עזה ויו"ש מעם ישראל ומסירתם לאויב. הם חילקו דיווידנדים למעגלים מספיק רחבים כדי לצרף את כולם לנהנים מן השוד.